

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1913 til 31. Marts 1914.

Forhandlingen genoptoges.

Ivar Berendsen: Den 3. Oktober, altsaa i Gaar for 14 Dage siden, forsøgte der Udpantning hos en Mand ved Navn Hansen. Det viste sig, at Manden intet ejede, saa Forsøget var forgæves. Derved blev imidlertid et Krav paa Erstatning, som en tilskadekommen Arbejder havde i Henhold til Ulykkesforsikringsloven, værdiløst, for saa vidt det angik Hansen. Denne lille Hverdagshændelse — jeg kalder det en Hverdagshændelse, fordi man ved at gennemse Arbejderforsikringsraadets Beretninger vil have opdaget, at den Slags Tilfælde desværre tropper op det ene efter det andet — har imidlertid en Forhistorie, 1½ Aar gammel, som gør, at det i den Form ikke maa eller bør blive en Hverdagshændelse, idet nemlig Staten gennem flere af sine Administrationsgrene er indblandet i den paa en saadan Maade, at de sidste ¾ Aars Skuffelser og Savn for en økonomisk svagt stillet Familie skyldes dels en oprindelig Fejl eller Mangel paa Agtpaagivenhed hos en Administrationsgren og dels i det mindste to andre Kontorers Forhaling af Sagen af formelle Grunde.

Efter at jeg siden Maj Maaned for-gæves har forsøgt at faa Statsmagten til at indtage det efter min Mening eneste værdige Standpunkt, nemlig at anerkende sin Fejl og tage Konsekvensen deraf, efter derpaa at have forsøgt at faa Formaliteterne afkortede, Skrivelserne fremskyndede og Realiteterne tagne i Betragtning i Stedet for Formaliteter, med et saa daarligt Resultat, at jeg i Dag, den 18. Oktober, nøjagtigt 7 Maaneder efter, at Sagen er optaget, staar med Sagen nøjagtigt paa samme Punkt, som jeg begyndte, ser jeg ingen anden Udvej end at faa den offentligt frem. Jeg er overtydet om, at den Minister, hvem den angaar, den højtærede Trafikminister, indtil denne Dag, selv om Sagen er blevet refereret for ham, ikke har vidst, at Grundlaget for den er dette, at der er sket en Fejl paa et Regeringskontor. Jeg vil, saa snart jeg har talt og gennem Stenograferne ført det til Bogs i Rigsdagstidende, overgive samtlige Datoer og Tekster til den højtærede Trafikminister, saa at han kan se den komplette

Nøjagtighed, hvormed jeg fremstiller Sagen, men saa vil jeg ogsaa haabe, at den højtærede Trafikminister dels vil kunne svare mig, at den Uret, der er gjort, er gjort god igen, for saa vidt den overhovedet kan oprettes, dels at der er givet de paagældende Paalæg om, for det første at paase, at de Ordre, der gives, efterkommes, og dernæst, at man ikke spiller Langbold imellem Autoriteterne med en økonomisk svagt stillet Families Velfærd, navnlig ikke, naar hele Grundlaget for Sagen er en Fejl, der er begaaet i Statens Kontorer.

Den 7. Marts 1911 anmeldtes der for Arbejderforsikringsraadet, at Isoleringarbejder Andreas Thomsen, der arbejdede hos Isoleringmester Daniel Larsen, var tilskadekommet paa en saadan Maade, at det faldt ind under Ulykkesforsikringsloven. Under Proceduren paastodes det — jeg kan desværre sige, som det sædvanligvis sker, naar der er noget i Vejen med Forsikringen fra Arbejdsgiverens Side —, at Andreas Thomsen havde været beruset. Han selv benægtede det; han indrømmede, at han havde nydt Spiritus om Morgenens, men kun i sit sædvanlige Kvantum, og hævdede, at han ikke fejlede noget. Jeg fremhæver dette kun, fordi jeg ikke vil risikere, at Administrationen kryber i Skjul bag dette og saa fremfører mod mig, at jeg har vidst det, men lagt Dølgmaal derpaa. Det er kun derfor, thi efter at Arbejderforsikringsraadets Kendelse er faldet, og der er gaaet 14 Dage, uden at den er appelleret, er Kendelsen inappellabel, og ifølge denne Kendelse har Andreas Thomsen faaet Ret til Erstatning. Erstatningen var paa 1,680 Kr. og som Dagpenge 2 Kr. i ¾ Aar fra den 13de Uge. Saa viser det sig, at Daniel Larsen ikke har holdt sine Arbejdere forsikrede. Men i de „almindelige Betingelser for Arbejder og Leverancer“ til de danske Statsbaner — og Ulykkestilfældet er foregaaet paa Københavns nye Personbanegaard — approberet af Ministeriet for offentlige Arbejder den 28. Januar 1904, staar der i § 15: „Entreprenøren skal ved Arbejdets Paabegyndelse fremlægge for Bygningsbestyrelsen Bevis for, at han for hele Arbejdsperioden overensstemmende med de i Lov af 7. Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Ulykkestilfælde indeholdte Regler har forsikret alle sine Arbejdere imod Ulykkestilfælde i et af Indenrigsministeriet anerkendt Forsikrings-selskab.

Bygningsbestyrelsen forbeholder sig Ret til eventuelt at udbetale tilgodeha-